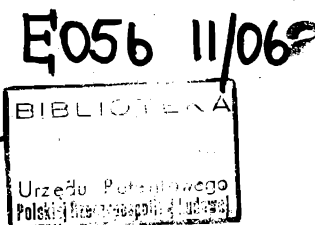

20 lutego 1931 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 12922.

Kl. 68 a 67.

Izrael Spalter
(Sokal, Polska)
i Majer Spalter
(Sokal, Polska).

Zamek z zabezpieczeniem do drzwi wejściowych.

Zgłoszono 20 lutego 1929 r.

Udzielono 17 stycznia 1931 r.

Znane dotychczas zamki z wewnętrznym suwakiem pomocniczym, zaopatrzonym w łapkę, zamykającą dziurkę od klucza, posiadają dwie przesunięte względem siebie dziurki od klucza i dają się otwierać rozmaitymi kluczami, np. z bródkami o różnej szerokości.

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest zamek z suwakiem pomocniczym, zaopatrzonym w łapkę zabezpieczającą i posiadającym, tak jak rygiel, dwa wycięcia, umożliwiające podwójne przesunięcie rygla, ponieważ dziurki od klucza umieszczone są naprzeciw siebie. Jeżeli bródka klucza sięga do suwaka pomocniczego, to przy zamykaniu zamka przesuwa się ten

suwak i łapka jego zasłania dziurkę od klucza tak, że włożenie klucza do zamka od zewnątrz staje się niemożliwe.

W znanych zamkach z zabezpieczeniem stosuje się dwa rodzaje kluczy, różniące się szerokością bródki, z których jeden o szerszej bródce służy jako klucz dozorczy, a drugi — jako klucz lokatorów (oczywiście wykonany w wielu egzemplarzach). Jednakże, w przypadku błędnego założenia takiego zamka do drzwi wejściowych, t. j. w przypadku umieszczenia suwaka pomocniczego z łapką zabezpieczającą do wewnątrz, zamek nie może zabezpieczać, musi być wyjęty i założony prawidłowo.

Według wynalazku zapobiega się temu

przez zastosowanie trzeciego klucza również o szerszej bródce, lecz posiadającej wcięcie po stronie przeciwnej i służącego również jako klucz dozorczy, do zabezpieczania zamka. Wobec tego, bez względu na sposób, w jaki zamek jest złożony, dozorca ma zawsze możliwość zabezpieczenia go we właściwym czasie (np. o godzinie jedenastej wieczorem), zamykając drzwi odpowiednim kluczem. Pozostały klucz o wycięciu ze strony przeciwnej może mieć zastosowanie jako klucz lokatora.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia zamek w rzucie pionowym po zdjęciu blaszanej ścianki, przykrywającej jego skrzynkę; fig. 2 — przekrój poprzeczny wzdłuż linii A — A na fig. 1, fig. 3 — klucz o bródce z wycięciem od strony ucha, fig. 4 — klucz o bródce z wycięciem od strony końca, a fig. 5 — klucz dla lokatorów.

W skrzynce 16, 17 przesuwają się rygiele 1, zaopatrzone w znane wycięcia 22, 22', oddzielone zębem 23. Zatrzym 2 ustala położenie rygla 1 zapomocą zapadki, wchodzącej w odpowiednie wycięcie górnej części rygla. Zatrzym 2 znajduje się pod działaniem sprężyny 15, która usiłuje przekreślić go w ten sposób, aby zapadka weszła z góry w odpowiednie wycięcie rygla. Prowadnica 18 służy do prowadzenia rygla w zamku. W pobliżu ścianki 16 skrzynki zamka znajduje się suwak 4, złączony z zasuwą 3 o kształcie, odpowiadającym wycięciom 22, 22' i zębowi 23 rygla. Suwak 4 posiada przedłużenie w kształcie łapki 7 o wysokości, równej prawie długości bródki klucza. W miejscu, w którym trzon klucza jest wstawiany w zamek, między suwakiem 4 i łapką 7, pozostawiona jest dłuższa szczelina. Między rygłem 1 i zasuwą 3 oraz zatrzymem 2 mogą znajdować się wkładki 20, 20' o rozmaitej grubości i rozmaitego kształtu. Te wkładki mogą być ukształtowane tak, aby wymagały stosowania specjalnych nacięć bródki klucza,

przez co zwiększa się bezpieczeństwo zamknięcia.

Każdy z kluczy (fig. 3, 4 i 5) posiada trzon 8, 9, 10, grubszy od strony ucha, a cieńszy przy bródce. Klucz według fig. 3, przeznaczony dla dozorczy, posiada brzeg bródki, wcięty w miejscu 11 od strony ucha. Ten klucz służy do zamykania i zabezpieczania zamka od wewnątrz, natomiast od zewnątrz tylko odmyka lub zamyka zamek, nie zabezpieczając go, ponieważ w tym przypadku nie przesuwają suwaka 4 z łapką zabezpieczającą 7. Skoro jednak dozorca włoży ten klucz w zamek od wewnątrz i obróci go, wówczas bródka klucza przesunie zasuwę 3 i suwak 4 tak daleko, że koniec łapki 7 zakryje zupełnie część dziurki od klucza, w którą wchodzi bródka. Po zamknięciu i zabezpieczeniu zamka klucz może być wyjęty.

Klucz dozorczy według fig. 4 posiada bródkę, wciętą w miejscu 12 od strony końca. Służy on również do zamykania i zabezpieczania zamka od wewnątrz w tym przypadku, gdy zamek założony został do drzwi odwrotnie, t. j. ścianką 16 na wewnątrz. Klucz ten, wstawiony od wewnątrz, przesuwają zasuwę 3 i suwak 4 wraz z łapką zabezpieczającą 7, wskutek czego nie można klucza wyjąć, gdyż nie pozwala na to przesunięta łapka 7. Klucz może być zatem wyjęty dopiero po odbezpieczeniu i równoczesnym otwarciu zamka. Klucz ten, włożony w zamek od strony ścianki 17, otwiera i zamyka zamek nie zabezpieczając go.

Lokatorowie domu otrzymują klucze według fig. 5, posiadające bródkę obustronnie wciętą w miejscach 13 i 14; klucze te mogą tylko otwierać i zamykać z każdej strony zamek bez zabezpieczania go, dopóki dozorca nie umożliwi przez zabezpieczenie zamka włożenie klucza od zewnątrz.

Ostrza 21, 21' służą do lepszego umocowania zamka w drzwiach. Zabezpiecze-

nie według wynalazku można zastosować również do zamków precyzyjnych, np. do tak zwanych zamków wertheimowskich.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zamek z zabezpieczeniem do drzwi wejściowych, posiadający suwak pomocniczy z łapką zabezpieczającą, znamienne tem, że obydwie dziurki od klucza (5, 6) są umieszczone naprzeciw siebie.

2. Klucze do zamka według zastrz. 1, znamienne tem, że jeden z kluczy (np.

przeznaczony dla dozorczy) posiada bródkę, wciętą od strony ucha (w miejscu 11), drugi klucz — bródkę, wciętą po stronie zewnętrznej (w miejscu 12), trzeci zaś — (np. przeznaczony dla lokatorów) bródkę, wciętą po obu stronach (w miejscach 13, 14).

I z r a e l S p a l t e r.

M a j e r S p a l t e r.

Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

